

Mesaj cu ocazia Pelerinajului Macerata-Loreto, 12 iunie 2021 «Fântână / de doruri și nădejdi izbăvitoare [ești]»

Dragi prieteni, anul acesta atât de amețitor n-ați putut să nu vă gândiți la Pelerinajul vostru spre casa Fecioarei, fără să-l corelați cu cuvântul «speranță». Îmi închipui că a fost natural pentru voi să faceți această legătură: tocmai pandemia în care suntem încă adânciți ne-a făcut să ne îndreptăm privirea spre Ea.

Ce anume poate favoriza conștiința nevoii noastre de speranță?

«Mai rău decât această criză, nu poate fi decât drama de a-o irosi» (Francisc, *Omilia de Rusalii*, 31 mai 2020). Ce ecou a regăsit în noi apelul făcut de Papa acum un an? În primul rând datorită unei sincerități față de noi înșine nu putem irosi – reducând-o la un accident de parcurs – o criză care a cuprins întreaga lume.

Impactul realității a fost atât de puternic, încât au ieșit la iveală întrebări pe care poate nu credeam că le avem, a explodat o neliniște care ne-a împiedicat să ne refugiem în ceea ce știm deja și, mai ales, s-a deschis un abis pe care niciun scop sau strategie nu le-a putut compensa. Slavă Domnului că a fost așa! Deoarece – paradoxal – ne-au constrâns, într-un fel sau altul, să ne reluăm viața în mâini. Pentru mulți, care la început le considerau ca fiind niște obstacole, întrebările, neliniștea și abisul inimii au devenit, în timp, oportunități pentru a face un drum uman.

Printre multele întrebări, este una pe care azi n-o putem evita, am văzut-o țâșnind din măruntaiele noastre ca un strigăt: după toate prin câte am trecut, oare mai e rezonabil să sperăm? Nu știu voi, dar eu nu pot reîncepe în fiecare dimineață fără să mă întreb lucrul ăsta. Don Giussani o traducea cu aceste cuvinte: «Oamenii, tineri și mai puțin tineri, au nevoie, în fond, de un lucru: de certitudinea pozitivității timpului lor, a vieții lor, de certitudinea destinului lor» («Cristos, speranța», *CL Litterae Communio*, n. 11, noiembrie 1990, p. 18). Fără certitudine nu există speranță. Și noi suntem așteptare a acestui lucru.

Dar pe cât de mult așteptăm o împlinire, pe atât de mult nu suntem în stare să generăm noi, cu propriile forțe, fericirea pe care o dorim. Și atunci când ne provocăm, vedem toate limitele tentativelor noastre: neliniștea crește, și acesta este un semn al măreției noastre: nimic nu reușește să potolească setea noastră de viață. De aceea, are dreptate Montale când afirmă că «un neprevăzut este singura speranță». E rațional să recunoaștem acest lucru. Și, cu toate astea, adaugă imediat: «Dar [ei] îmi spun că e o prostie să-mi spun așa ceva» («Înainte de-a pleca la drum» în E. Montale, *Toate poeziile*, Mondadori, Milano 1990, p. 390). Aceasta este tentația care se insinuează în cutele vieții cotidiene și ne face să mergem împotriva supremei categorii a rațiunii: posibilitatea. A rămâne deschiși e determinant, dacă eventual apare de undeva vreun indiciu de răspuns. Negând posibilitatea, rămânem cumva blocați și sfârșim prin a nu mai aștepta nimic.

Dar ceva s-a întâmplat. De două mii de ani omul e atins de o veste pe cât de imprevizibilă, pe atât de reală: așteptarea inimii, infinitul pe care îl căutăm în orice acțiune de-a noastră, a devenit prezență umană, vizibilă, tangibilă: Cuvântul s-a făcut trup. Casa Sfântă de la Loreto conține anunțul acestui lucru.

«Atunci când te văd pe tine, văd speranța», spune cântecul ales ca titlu al Pelerinajului. Putem spune acest lucru despre Fecioară, care provoacă scepticismul nostru și ne încurajează speranța. Anul acesta, în mod deosebit, avem o nevoie urgentă de speranță, de o speranță credibilă. Mulți sunt neîncredători și descurajați, mulți au predat deja armele, îngenuncheați fiind de boală, de moartea cuiva drag sau de criza economică.

FRATERNITÀ DI COMUNIONE E LIBERAZIONE

În fața Fecioarei, ca în fața mamei noastre, putem avea curajul și libertatea de a fi noi înșine, dezarmați așa cum suntem, fără să trebuiască să fim la înălțimea situației, pentru că niciodată nu vom fi la înălțime, din moment ce nevoia noastră este nemărginită.

Punându-ne în fața Fecioarei ca cerșetori a toate, putem să-i cerem neprevăzutul de care avem o nevoie absolută ca să ne ridicăm din pat în fiecare dimineață și ca să înfruntăm duelul cotidian dintre viață și moarte, dintre ființă și nimic, duel care are loc în fiecare dintre noi.

Care era neprevăzutul cel mai inimaginabil pentru Maria? Faptul cel mai neprevăzut și, în același timp mai așteptat, era Cristos. Doar El poate să ne facă și pe noi, ca pe Fecioară, cerți în speranță. Pe certitudinea credinței înfloreste floarea «speranței care nu dezamăgește» (sfântul Paul, *Rm 5,5*).

Legătura dintre figura Fecioarei și speranță are o tradiție îndelungată, mărturisește Dante în memorabilul său «Imn către Fecioară», pe care don Giussani ne-a făcut să-l învățăm pe de rost: «Măreția omului constă în credință, în recunoașterea mării Prezențe într-o realitate umană. Pentru că a zis da modalității cu care Misterul conducea lucrurile, viața ei este o lumină de aurora pentru noi toți și pentru toți oamenii până la sfârșitul timpurilor, așa cum sintetizează în mod admirabil Dante în imnul pe care l-a închinat Fecioarei: „Tu faci milă și-ndurare / aci-ntre noi, iar pe pământ fântână / de doruri și nădejdi izbăvitoare” (*Paradisul*, cântul XXXIII, vv. 10-12). Ea a fost capabilă să zică da, și atunci Cuvântul s-a făcut trup, a devenit Prezență. Fecioara ne introduce în Mister, adică în sensul zilelor noastre, în semnificația timpului care se scurge; privirea ei ne îndrumă pe cale, exemplul ei ne educă, figura ei constituie proiectul țintei noastre. Mamă generoasă, ea generează pentru noi marea Prezență a lui Cristos. [...] Formula cea mai sintetică și sugestivă care exprimă autoconștiința Bisericii ca permanență a lui Cristos în istorie este: *Veni Sancte Spiritus, veni per Mariam*. Această invocație afirmă metoda aleasă de Dumnezeu» (*De ce Biserica*, Ed. Nemira, București 2005, p. 305-306).

Cu această conștiință putem trăi Pelerinajul fără să ne lipsească nimic. Chiar dacă e din nou dezbrăcat de forma sa obișnuită, nimic nu ne împiedică să mășăluim, acolo unde suntem, cu toții acaparați de Cel care se află printre noi. Cuprinși de Cristos așa cum suntem, «bestiali ca întotdeauna, carnali, egoiști ca întotdeauna, interesați și obtuzi ca întotdeauna [...], / Și totuși mereu în luptă, mereu gata să reafirmăm, mereu pe punctul de a relua [...] marșul pe calea iluminată de lumină; / Adesea oprindu-ne, pierzând timpul, abătându-ne de la drum, întârziind, revenind, și totuși, fără s-o luăm niciodată pe alt drum» (T. S. Eliot, *Cori da „La Rocca”*, Bur, Milano 2010, p. 99).

Ce anume sperăm în acest moment? Mulți răspund: revenirea la normalitate. Dar care normalitate? A trăi constant în compania Sa este «normalitatea» pe care o dorim.

Vă urez să vă ciocniți constant de persoane despre care să puteți spune: «Când te văd pe tine, văd speranța», persoane care să reînnoiască experiența entuziasmantă a aceluia neprevăzut care face ca viața să fie viață. Persoane care să ne susțină speranța. De aceea, să îi cerem Fecioarei darul de a avea ochii larg deschiși pentru a intercepta și a urma aceste persoane.

Mereu pe drum

don Julián Carrón